

עין משפט
גר מוצה

כג:

יום טוב פרק שני ביצה

מסורת הש"ס

(א) שנת טו, טז שנת מא; (ב) שנת טז, טז שנת מא; (ג) שנת טז, טז שנת מא; (ד) שנת טז, טז שנת מא; (ה) שנת טז, טז שנת מא; (ו) שנת טז, טז שנת מא; (ז) שנת טז, טז שנת מא; (ח) שנת טז, טז שנת מא; (ט) שנת טז, טז שנת מא; (י) שנת טז, טז שנת מא; (יא) שנת טז, טז שנת מא; (יב) שנת טז, טז שנת מא; (יג) שנת טז, טז שנת מא; (יד) שנת טז, טז שנת מא; (טו) שנת טז, טז שנת מא; (טז) שנת טז, טז שנת מא; (יז) שנת טז, טז שנת מא; (יח) שנת טז, טז שנת מא; (יט) שנת טז, טז שנת מא; (כ) שנת טז, טז שנת מא; (כא) שנת טז, טז שנת מא; (כב) שנת טז, טז שנת מא; (כג) שנת טז, טז שנת מא; (כד) שנת טז, טז שנת מא; (כה) שנת טז, טז שנת מא; (כו) שנת טז, טז שנת מא; (כז) שנת טז, טז שנת מא; (כח) שנת טז, טז שנת מא; (כט) שנת טז, טז שנת מא; (ל) שנת טז, טז שנת מא.

גליון הש"ס
 כתב"ג ואתה נגרות. עין שנת דף פא ע"ב מוס' ד"ה והאריא:

לעיו רש"י
 ויב"ד. ברכה-דיגס.

מוסף רש"י
 עגלה של קטן. לנחק כח ולטלטלו עליה. טמאה מדרס. האילן ופעמים שיש עליה (שבת טו). דבר שאין מתכוין מותר. ואף על גב דקטעיד מרין והו' מולדה דמוש' או צונה (שבת כב).

מוסף תוספות
 א. שנים התחתונים ראויים להניח בהן שום דבר, ועליהן ראוי לכבוש בו ע"י דבר אחר. הלא"ה. ב. בשעת חיבורן היו חיבור יפה אבל כאן אף בשעת מלאכה אינן מחוברין. ג. דלא אשכחן דמטמא משום אריג אלא טווי ואריג ש. ד. וקט"ד שאין כאן מוקדם מדרס קמ"ל. ועי"א. ה. וכן בשביל שאינו מקוה מצויין להם מונות. מוס' שנת קו: ד"ה ואין נטמין. ו. דהוי כניסוד (מוס' ועי"ש בשני"א. ז. דחשיב טפי ממונותיהם ע"ל: אבל כאן שמן הנורה אין ניצודין לא חשיב מונותיהן ע"ל. ח. אבל כל שאין בו צידה דאורייתא אלא דרבנן נותנין. רש"י.

משום שלשה כרים. פי' ואם נטמא זה לא נטמא זה אפי' בשעת מלאכה שהן כולן יחד הואיל וכל אחד ראוי למלאכה בלצדו* ולא דמי למספרים של פרקים ואומל של ריטיני* (התם: הם מחוברים יותר בשעת מלאכה): **משום** כרי בברה. פירש רש"י אפי' שהיא של עץ ואין לה בית קיבול שאין נשאר בה כלל מכל מקום גזרו עליה משום ארוג ולא נראה ללא שייך ארוג צמעשה של עץ: כי אם [צ'מר ופשמ'ס וגראה לפרש] צכרה של סלתות דקאמר צירושלמי ככרות של סלתות טמאה משום שיש עליה תורת כלי שמקבלת הסודין שאין יכולין ללאת דרך נקבים והא דקאמר משום כלי כברה ולא קאמר משום בית קיבול ה"ק משום מורת קבול כלי כברה דחשיב קבול שלה כדמי': **עגלה** של קטן. פירש הקונטרס שהקטן יושב בתוכה ולא נהירא דמאי קא משמע לן פשיטא הא אין לך כלי מיוחד גדול מזה לכך נראה לי דהיינו כלי שעושין לקטנים להתלמד להלך והיא עומדת על שלשה אופנים ואחוז בה ידיו והיא מתגלגלת לפניו תמיד:

רבינו חננאל

[מתני'] הרחיים של פלפלין טמאה משום שלשה כרי. (א) פירוש כלי עץ חקוק, ובאמצעיתו טט של ברזל קבוע במסמרים עומדים מלמטה, והוא נקוב נקבים דקים כמין כברה. והעליון (מוצה) [משופה] ליכנס בתוך המחוזה באמצע החקיק לאורכו הנקוב ככברה. ושחקין בעליון שראשו מוצפה ברזל כמין פטפוטיין קטנים (יתר גפים כמעט) וגסין יותר מקטוב מן הנקבים, ונותן הפלפלים על הכבול העשוי (בסכנה) [בכבדה] וטוחן בעליון, וכשישחק יורד מן הנקבים למטה. ויש בקרקעית התחתון נקב גדול (סותם) [סחום] כשרוצה פותח ונותן הפלפלין השחקין. ומפורש בגמי שלנו, וגם כך פירש בירושלמי, התחתון כלי קיבול, העליון משום כלי מתכות, אמצעי משום כברה.

הדרן עלן יום טוב

אין צדין דגים מן הביבין וכו'.

פירש רש"י דאפי' דאולכ נפש מותר היינו דוקא כגון צשול ואפייה ושחיטה לאי אפשר מערב יום טוב דיותר טוב פת חמה וגם צשול צ"ט ושחיטה שמה יסריח אלל צידה אפשר לצודו מערב י"ט ויניחנו צמים צמלודמו ולא ימות ולא נהירא כדמפרש צריש מכליתין (דף ג. וס) גבי גורה שמה יתלוש דאין לחלק צאכלל נפש צין אפשר לעשותו מערב יום טוב לאי אפשר אלל דוקא צמסחיין יש חלוק לכך נ"ל (ט) כפר"ח מקינוין שפירש לעיל (דף ג. סד"ה גורה) משום דדמי לקצירה:

ואין נותנין לפניהם מונות.

דהם אוכלים עשז הנמלא צמים וגם פעמים אוכלים עפר וגדולים אוכלים הקטנים ואפילו למאן דשרי מאך אשר יאכל לכל נפש (שמות יב) דמשמע אפילו צהמה מכל מקום דגים לא הואיל ואין מונותן עליך ומימה דבגמרא פריך ורמינהי ציצרין של חיה ועוף אין צדין וכו' ומשי כאן ציציר קטן כאן ציציר גדול והשתא מינח מצידה לצידה תרלת שפיר אלל מונות מאי תרלת דצמתי' אמרי' ונותנין לפניהם מונות והתם אמרי' אין נותנין לפניהם מונות. לכך נראה לי דהא תליא צהא אי צידה מותרת מותר נמי ליתן לפניהם מונות והכי פירשו אין צדין דגים מן הביבין וכו' ואין נותנין לפניהם מונות גורה שמה יאודס דהא צידה שלהן אין מותרת ציום טוב. והשתא כשמרתך בגמרא מצידה ממונות נמי ינחא דהא צהא תליא ומכל מקום קשיא דמשמע הכא דהיכא דצידה שלהן אסורה אפילו לצרוק להם מונות אסור וצפרק מי שהשחיך (שנת דף קנה: וס) קאמר גבי דצרים שאסור ליקח מהן למשדא קמייהו אסור ולא שייך למגור שמה יקח מהן אלל הכא מיירי ציום טוב

מתני' טמאה משום שלשה כלים. מקבלת טומאה על שם שלשה כלים. נפקא מינה דאי נמי אלל חד שמה מינה טמאה משום אידך ובגמרא מפרש לה: **גב'** אסוונה. שמקבלת אבק הפלפלין כשנופל דרך נקבי המכבר: **משום כלי קבול** שכלי עץ שיש לו בית קבול הוא: **אמצעים**. שהיא מקפת את המכבר משום כלי עץ לא מטמאה דאין קבולה קבול אלל חכמים גזרו טומאה על הכברה משום ארוג ואפי' אין המכבר של מתכת מטמאה משום כלי כברה. ושלנו שהיא של מתכת ודאי טמאה משום פשוטי כלי מתכות: **ועליונה**. שמכתשין ושחקין צה הפלפלין טמאה משום כלי מתכות דמשום כלי עץ ליכא לטמיה דפשוטייה טהורין אלל משום כפוי התחומן שהוא עיקר והעד צטל אללו: **מתני'** עגלה של קטן. שעושין לו לשחוק וישב עליה ומטלטלין אותה עליה: **טמאה מדרס**. אם התינוק צב נעשית העגלה אב הטומאה דמיטמאת לישיבה היא דהא קומך קטן עליה נמלאת שהיא מיוחדת לו לישיבה ואין אומרים לו עמוד ונעשה מלאכתנו דאילו לא מיוחדא להכי לא הוה אב הטומאה כדמניא יכול כפה סאה וישב עליה כו' (שנת דף נט.): **ונטלת צצבת**. דמורת כלי עליה: **ואינה נגררת**. צצבת: **אלל על גבי כלים**. על גבי צגדים מפני שעשה חריך בקרקע וחופר חייב משום חורש: **מפני שצובשת**. חריך הנראה צהלוכה לא על ידי חפירה הוא אלל צובשת דוריסת הקרקע וגדוש תחמיה ונעשה מקומה נמוך אלל אינו צ עפר ממקומה: **גב'** לעשות חריץ גרסינן: **כובשת** אין. כובשת היא אלל חריך לא עבדא: **מרי טנאי ואלינא דרבי יהודה**. חד סבר העגלה נמי כשאר כלים דעושה חריך צגרייתה שפעמים שאין האופן מתגלגל והוא נגרר וחופר ואידך סבר לא שכיח הכי ואינה אלל כובשת תחת גלגולה:

הדרן עלך יום טוב

הדרן עלך יום טוב

הדרן עלך יום טוב

הדרן עלך יום טוב

הדרן עלך יום טוב

הדרן עלך יום טוב

הדרן עלך יום טוב

הדרן עלך יום טוב

הדרן עלך יום טוב

הדרן עלך יום טוב

הדרן עלך יום טוב

הדרן עלך יום טוב

הדרן עלך יום טוב

הדרן עלך יום טוב

הדרן עלך יום טוב

הדרן עלך יום טוב

הדרן עלך יום טוב

הדרן עלך יום טוב

הדרן עלך יום טוב

הדרן עלך יום טוב

הדרן עלך יום טוב

הדרן עלך יום טוב

הדרן עלך יום טוב

הדרן עלך יום טוב

הדרן עלך יום טוב

הדרן עלך יום טוב

הדרן עלן יום טוב
 אין צדין דגים מן הביבין ביום טוב כו'. אבל צדין חיה ועופות מן הביבין. ורמינן עליה הא דהניא (א) עי' צנורן ערך ריטוס. (ב) ספן ספי"ב. והמינה דצ"י צין דהוא צמספתה סוכה ולא מלאחי סס.